

Emotional Ecology Ekologia emocjonalna

Ekologia, humanizm, etyka.
Świadomość historii wzornictwa
I nowe ścieżki rozwojowe jako element procesu.

Zależności pomiędzy organizmami i miejscem ich przebywania są obszarem zainteresowania kreatorów i kreaterek. Czerpią oni impuls płynący z emocji własnych i innych organizmów. W efekcie synergii emocji, powstaje perspektywa przestrzeni naturalnej.

Ekologia opiera się na systemie wymiany pomiędzy miejscem przebywania a kreatorami. Relacja ta zachodzi dokładnie pomiędzy jednostką a środowiskiem społecznym i naturalnym. Człowiek współstanowi o niesamowitej relacji emocjonalnej, powstającej w pewnym splocie istnienia organizmu ludzkiego i jego otoczenia. W ten sposób kreuje się wielo-organizm. Jego funkcje, sposoby zachowania, uwarunkowania kulturowe wynikają bezpośrednio z natury, z szacunku do otaczającego świata.

Nowy sposób wymiany pomiędzy człowiekiem a środowiskiem proponują twórcy kierujący się tropem emocji. Nadają one nowy sposób istnienia. Prowadzą do rodzaju współistnienia. To interakcja z innymi organizmami, m.in. działanie i doświadczanie, łączenie stanów emocji, podążanie za zmysłami. Oddaje ją eksperymentalny performance w Lublaniu w 2010 r. Marion Laval-Jeanet „May the Horse live in me” polegający na przetoczeniu krwi konia do ciała artystki. Po zabiegu jej ciało reagowało bardzo dynamicznie przechodząc fale zmiennych stanów o podłożu psychologicznym. Marion doznawała skrajnych i nietypowych dla ludzkiego organizmu emocji. Wyznała, że był to „paniczny lęk”, ale „mimo to czułam się niesamowicie silna...”. Z kolei według oceny immunologów były to reakcje końskie. Jak można wytłumaczyć podwójny stan odczuwania w jakim znalazła się Marion? Najnowsze rozważania nad statusem performatywnym wykazują kwestię „pamięci ciała”. Pozwala ona człowiekowi dzielić się doświadczeniem, wchodzić w interakcję z rośliną, zwierzęciem, organizmem żywym. Relacje ze zwierzętami, w ujęciu Jacka Pankseppa umożliwia 7 systemów

emocjonalnych ssaków, są one wspólne dla wszystkich ssaków należą do nich [SZUKANIE (seeking), GNIEW (rage/anger), STRACH (fear/anxiety), POŻĄDANIE (lust/sexuality)], OPIEKA (care/nurturance), PANIKA (panic/separation), ZABAWA (play/joy)]¹. Zupełnie inaczej zachodzi proces odczuwania u roślin. Daniel Hamowicz w publikacji „Zmysłowe życie roślin” pisze: „Rośliny są świadome swojego otoczenia, a ludzie są jego częścią”. Stąd nie jesteśmy ludźmi sami przez się ale poprzez istnienie (proces życiowy) w środowisku zewnętrznym, organizowanym przez emocje.

Magdalena Komborska

Autorki i autorzy

Karolina Braclawiec, Julianna Czopczyc, Paula Drzewiecka - Heftowicz, Cezary Gajewski, Przemysław Garczyński, Paulina Jackowska, Krystyna Jędrzejewska - Szmek, Izabela Jurczyk, Andrzej Kaźmierczak, Paweł Kaźmierowski, Aleksandra Kołwzan - Garczyńska, Kajetan Komorowski, Zuza Koprowska, Kajetan Luteracki, Krzysztof Maniak, Honorata Martin, Magdalena Janina Nowicka, Agnieszka Kurkowska, Mateusz Olszewski, Magdalena Pela, Agata Przyżycka, Paula Smolka, Ewa Stopa-Pielesz, Katarzyna Swinarska, Monika Puchalska, Elwira Schabikowska, Julia Świdorska, Alicja Walczyk, Anna Waligórska, Mariusz Włodarczyk

Oprawa graficzna: Martyna Wojdat

Kuratorka: Magdalena Komborska

Organizatorzy: Akademickie Centrum Designu i Akademia Sztuk Pięknych w Łodzi

Partnerzy

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku, Politechnika Gdańska, Akademia Sztuk Pięknych w Katowicach, Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie, Uniwersytet Łódzki, Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu, Sopocka Akademia Nauk Stosowanych, Instytut Biologii Doświadczalnej im. Marcelego Naneckiego PAN

Wystawa prezentowana w ramach Łódź Design Festival 2023 „Future Perfect”

¹ „Systemy emocjonalne ssaków według Jaaka Pankseppa, w kontekście zbieżności przeżywania emocji przez ludzi i zwierzęta. Procesy emocjonalne są mają podłoże neurofizjologiczne związane z emocjami i przebiegają podobnie u wszystkich ssaków.” w: <https://web.swps.pl/strefa-psyche/blog/15894-co-nas-napedza-gdy-ciekawosc-jest-emocja>

SALA WYSTAWIENNICZA / A

KATARZYNA SWINARSKA

1 / *DAMA Z JELENIEM*, 180 X 160 CM, AKRYL NA PŁÓTNIE, 2022

2 / *DAMA Z ŁANIĄ*, 150 X 150 CM, AKRYL NA PŁÓTNIE, 2022

AGATA PRZYŻYCKA

1 / *ZOSTAŁAM SAMĄ POD ŻÓŁTYM SŁOŃCEM*, 150X180 CM, OLEJ NA PŁÓTNIE, 2022

2 / *W TYM CIENIU JEST TYLE SŁOŃCA*, 90X130 CM, OLEJ NA PŁÓTNIE, 2022

W swojej twórczości koncentruje się zarówno wokół tożsamości, jak i na osobistych, emocjonalnych zdarzeniach. Znajduje indywidualny język malarski w ekspresji ciała. Od pełnej postury, do bardziej świadomych deformacji. Po doskonaleniu warsztatu malarskiego ukierunkowanego na realizm, poczułam chęć rozwoju w stronę abstrakcji geometrycznej, niezmiennie czulej na zdekonstruowane przedstawienia figuratywne/cielesne. Kreuje nowe spojrzenie na cielesność przez ścisłe kadrowanie obserwowanej materii. Dokonuje świadomej selekcji, przy użyciu obiektywu aparatu fotograficznego. W malarstwie wykazuje silne zainteresowanie fragmentami ciała, które wpisuje w rozbudowane kompozycje. Prace nad obrazem malarskim rozpoczyna przygotowaniem projektu, który bazuje na kolażowej deformacji wykonanej wcześniej fotografii. Realizowane prace zawsze wynikają z rzeczywistych obrazów, a proces twórczy prowadzi do ich przekształcania. Końcowy rezultat oscyluje między widzialnym ciałem, a bezforemną abstrakcją.

BIOGRAM

Agata Przyżycka ur. w 1992 r. w Toruniu. Otrzymała tytuł doktory na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Obecnie pracuje na macierzystej uczelni jako asystentka na Wydziale Malarstwa. Prezentowała swoją twórczość na wystawach indywidualnych i zbiorowych m.in. Kravitz Contemporary w Londynie, w Galerii Sztuki Wozownia w Toruniu, w Gdańskiej i Wrocławskiej

Galerii Miejskiej. Jej obrazy znajdują się m.in. w kolekcji Muzeum Narodowego w Gdańsku.
Finalistka konkursów i festiwali malarskich.

ALEKSANDRA KOŁWZAN - GARCZYŃSKA

1 / *ANIA-CIELESNOŚĆ CISZY*, 180 X 135 CM, OLEJ NA PŁÓTNIE, 2020

2 / *PAULA-CIELESNOŚĆ CISZY*, 100 X 100 CM, OLEJ NA PŁÓTNIE, 2020

3 / *UNIK*, 100 X 80 CM, OLEJ NA PŁÓTNIE, 2022

4 / *UPOKORZENIE (ZA FRA ANGELICO)*, 100 X 70 CM, OLEJ NA PŁÓTNIE, 2022

Maluje człowieka, twarz, ciało, skórę, jakby malowała nieruchomy kamień, jednocześnie chcąc zachować jak najwięcej z życia. Milczenie kamieni przypomina jej milczenie fotografii – oderwany fragment, poza oddechem. Zwykle uwiecznia postacie, podczas całkowicie upozowanych sesji, zastygłe w jakimś geście: odwrócenia, uniku, próby złapania oddechu, dłonie zanurzające białą tkaninę w czarnej substancji (...), wyrażającym niepokój wobec zastanego świata. Nad zebranych materiałem pracuje długo, tworząc kadry i malarskie szkice, szukając intuicyjnie czegoś co w jakiś sposób w niej rezonuje. Emocje zamknięte w tych przedstawieniach są równoważone i tłumione poprzez redukcję środków i rygor kolorystyczny, dają im jednak wybrzmieć. Pozostaje w dialogu z tradycją malarstwa. Ten rodzaj skupienia na figurze człowieka i jego przeniesionej obecności daje mi przecucie sensu i pewnego punktu odniesienia do rozważań o jego naturze.

BIOGRAM

Aleksandra Kołwzan-Garczyńska ur. w 1991 roku w Gdańsku. Absolwentka Wydziału Malarstwa i Architektury Wnętrz na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku zajmująca się malarstwem. W swoim malarstwie porusza się w tematyce portretu i ciała. Przedstawianie postaci ludzkiej jest dla niej powodem do ciągłych poszukiwań i eksperymentów formalnych. Tworzy na styku pojęć takich jak milczenie, cisza, zmysłowość; zatrzymując się w nieobecnej przestrzeni, zanurzając w kolorze i poczuciu pustki.

PRZEMYSŁAW GARCZYŃSKI

POŁAMANY STÓŁ, 200 X 100 CM, AKRYL NA PŁÓTNIE, 2019

Pejzaż jest jednym z podstawowych tematów malarskich i odwołań do otoczenia. Refleksja nad tą praktyką malarską przerodziła się w refleksję na temat przestrzeni jako takiej. Nagromadzenia znaczeń, tropów i chaosów wizualnych we współczesnych przestrzeniach prowokują do porządkowania lub swoistej archeologii. Znak, symbol, obrazy i ich „wirtualność” (w rozumieniu nie-cyfrowym) tworzą kolejne rzeczywistości, które żyją w kompletnie odmiennych grawitacjach. Pozornie dwie różne płaszczyzny istnieją równolegle, tworząc najciekawsze wartości w miejscach, w których się stykają lub przenikają. To tak dwa spektakularne światy kreują ideę nowych stanów i emocji.

BIOGRAM

Przemysław Garczyński ur. w 1988 roku w Lublinie. Ukończył Grafikę w Instytucie Sztuk Pięknych Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej i Malarstwo w Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Od 2018 zatrudniony w Akademii Sztuk Pięknych jako asystent. W swojej twórczości zajmuje się malarstwem, murem, projektowaniem graficznym, projektowaniem malarstwa w architekturze, grafiką warsztatową. Uczestnik wielu plenerów malarskich, działań w przestrzeni miejskiej i wydarzeń kulturalnych

PAULINA JACKOWSKA

1 / *REMIX*, 100 X 130 CM, TECHNIKA MIESZANA, 2022

2 / *ÓSEMKA*, 90 X 100 CM, TECHNIKA MIESZANA, 2022

Współczesne miasto – „nasze” miejsce przebywania – już dawno zatraciło swoją „miejskość” na rzecz spełniania potrzeb konsumpcyjnych i doraźnych doznań. Przepętna nadmiarem

bodźców czasoprzestrzeni miasta, którą holenderski architekt Rem Koolhaas określa mianem „śmieciorowej przestrzeni”, zdominowana jest przez ilość i przypadkowość, stanowiąc raczej obudowę natury, a nie jej odzwierciedlenie.

Jej malarstwo jest zarówno wynikiem doświadczania tej przestrzeni, jak i wchodzenia z nią w interakcję. Stanowi swoistą i nie oczywistą ilustrację refleksji na temat współczesnego życia: zmian zachodzących w środowisku, nadmiaru bodźców, pędu współczesności. Obrazuje relację łączącą ją z miastem, które stanowi tło dla materii ożywionej - kształtów powstających pod wpływem myśli i emocji związanych z moimi obserwacjami. Dlatego też nie ilustracja “wprost”, nie symbole, a podświadomy proces twórczy jest istotą tworzenia, to w działaniu realizuje się emocjonalna wizja refleksji.

BIOGRAM

Paulina Jackowska ur. w 1990 w Białymstoku. Absolwentka Wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Tworzy obrazy inspirowane miejskim pejzażem. Odchodząc od rzeczywistego przedstawienia sugeruje jedynie formy przestrzenne. Działa pod wpływem impulsu, eksperymentuje z materią i kolorem. Na co dzień zajmuje się malarstwem oraz grafiką artystyczną. Współtworzy Wydawnictwo Eksperymentalne X-Press. Mieszka i pracuje w Gdańsku.

PAWEŁ KAŻMIEROWSKI

1/ *BUNT*, KOLEKCJA, 2020

2/ *MODERN WARRIOR*, KOLEKCJA, 2023

Działania z eko-projektowaniem Pawła Kaźmierowskiego zaczęły się od mini kolekcji „Bunt”. Do stworzenia dwóch sylwetek męskich wykorzystał elementy koszul z drugiego obiegu. Sztuka oraz design, w celu proponowania dzieł wyróżniających się, wymuszają tworzenie rzeczy wciąż nowych. W projektach z kolekcji „Bunt” proponuje odejście od tego schematu. Pokazuje, że robiąc krok w tył, poprzez sięganie już istniejące elementy, można stworzyć

nietypowe prace.

Tytułowy „Bunt” odnosi się nie tylko do nadprodukcji, ale również do niezgody na pielęgnowanie zachowawczości w modzie męskiej. W projektach stawia na wolność ekspresji każdej osoby bez względu na tożsamość płciową.

Kaźmierowski kolejno prezentuje 3 sylwetki z mini-kolekcji „Modern Warrior”. Łatwo w sposób nieodwracalny uszkodzić obuwie, co zainspirowało projektanta do znalezienia nowego zastosowania dla zniszczonych cholewek. Aby nadać szlachetności sylwetkom, skupił się na detalach oraz zastosował wiele ręcznych wykończeń. Oprócz elementów obuwniczych, posłużył się też tkaninami, które stanowią odpad z hurtowni.

BIOGRAM

Paweł Kaźmierowski studiuje 2 kierunki na ASP w Łodzi – projektowanie ubioru i grafikę. Jego ulubionymi formami wyrazu artystycznego są projektowanie obuwia, akcesoriów oraz ubioru. W swoich realizacjach skupia się na ważnych dla niego tematach społecznych. Do projektowania podchodzi kompleksowo, stara się nie sięgać po półfabrykaty, aby zamiast tego, tworzyć wszystko od podstaw. Własnoręcznie rzeźbi spody do obuwia, tworzy nadruki, hafty, opracował autorską technikę tłoczenia skór oraz innego rodzaju manipulacje tkanin.

SALA WYSTAWIENNICZA / B

HONORATA MARTIN

Honorata i Sasko, video, 2'42", ed. 3 + 1 AP, 2015, (performans dokamerowy w godzinach komunikacyjnego szczytu)

Bezbronność, czy próba poszukiwania schronienia? Co odczuwać może kobieta, przyjaciółka, opiekunka psa, który nie może już chodzić? Idąc i niosąc psa, między Honoratą i Sasko następuje współzależność, zaufanie. Jak daleko potrafią iść razem? Niesprawne ciało zwierzęcia mocno obciąża kobietę, obsuwa jej się z rąk. Swoisty maraton trwa, emocje współdzielone, stają się z pewnością niezależne i lżejsze niż nieczuły, bezrefleksyjny i

uderzająco ślepy, martwy organizm architektury a właściwie zachowań unieściestwiających bezpieczeństwo i poczucie wolności.

BIOGRAM

Honorata Martin w Gdańsku ukończyła Akademię Sztuk Pięknych obroniła na wydziale Malarstwa, i aneks z Intermediów . Uprawia malarstwo, instalacje, performance, video. Rozpoznawalna jest z działań „Wyjścia w Polskę”, „Zadomowienia”. Sztuka Honoraty często ma wymiar socjologiczny, wiąże się z przekraczaniem ograniczeń, lęków własnych i społecznych. Wielokrotna laureatka, m.in. „Spojrzenia” Nagroda Deutsche Bank.(2017), Splendor Gedanensis, nominowana do Paszportu Polityki. Stypendystka MkiDN’u.

KATARZYNA SWINARSKA

1 / *DRAPIEŻNE SERCA* 2021, WIDEO MP4 I *DRAPIEŻNE SERCA* 2, WIDEO MP4, 2022

Projekt „Drapieżne serca” inspirowany jest dychotomiczną naturą pragnienia kobiety-artystki, która szuka spełnienia w sferze kobiecej i w sztuce. Drapieżne serca, to serca głodne miłości, pragnące krańcowych emocji dostępnych kobietom, ale poszukujące doświadczeń estetycznych, intelektualnych i egzystencjalnych — serca nienasycone.

Pierwszą częścią projektu jest film o matkach-artystkach. Film składa się ze ścieżki dźwiękowej opartej na intymnych opowieściach nagrywanych w studiu muzycznym, aby uchwycić emocje zawarte w głosie oraz minimalistycznych portretów wideo. Nagrania zbiegły się w czasie z najsilniejszymi protestami kobiet w Polsce przeciwko ustawie antyaborcyjnej. Druga część „Drapieżnych serc”, to film o artystkach, które nie mają dzieci. Celem projektu jest stworzenie wielowymiarowego i niejednoznacznego portretu artystki – zawodu. Kobietom trudniej jest stanąć do walki o przetrwanie w tym zawodzie, dlatego pozwólmy im zabrać głos, zanim po raz kolejny zostaną osądzone.

BIOGRAM

Katarzyna Swinarska doktora Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Zajmuje się malarstwem i wideo, tworzy instalacje multimedialne, kuratoruje wystawy. Wykładowczyni w Sopotckiej

Akademii Nauk Stosowanych. Laureatka stypendiów artystycznych i nagrody Ex Aequo na Festiwalu IN OUT 2016 za film „Dygresyjna tożsamość”, Finalistka Gdańskiego Biennale Sztuki (2014, 2016, 2018) i Triennale Sztuki Pomorskiej (2013, 2016). Jej prace znajdują się w kolekcjach instytucjonalnych i prywatnych w Polsce i na świecie.

MAGDALENA PELA

1 / *COMMONPLACE BOOK I*, OK.: 150X200CM, PISAKI AKRYLOWE NA FOLII PVC, 2017 –
2022

2 / *COMMONPLACE BOOK II*, OK.: 80X80CM, PISAKI AKRYLOWE NA FOLII PVC, 2017 –
2022

Obiekt jest zapisem i mapą banałów różnych społeczności. Składa się z kilku warstw folii na których skopiowała otrzymane zapisy. Pierwsze to gesty jej najbliższego otoczenia, kolejna to efekt miesięcznej pracy w Kolonii Artystów we Wrzeszczu – jej rodzimej dzielnicy. Następnie skopiowała notatki otrzymane od współpracowników na ASP w Gdańsku. Kolejno zebrała i utrwaliła na folii zapisy zdobyte podczas rezydencji w Europejskim Centrum Solidarności. Na ostatniej warstwie mocno oddaliła optykę i umieściłam bazgroły znalezione przypadkiem na ulicy. Celem jej pracy jest nobilitacja banałów oraz sprowadzenie ich do nieczytelności. Ich sens nie ma dla mnie znaczenia – liczy się sam fakt zostawienia śladu gestu i fizyczności. Organiczne formy obiektów podkreślają znaczenie jej działania i wagę odpadów codzienności, które doceniam i wyciągam z ukrycia.

BIOGRAM

Magdalena Pela ur. w 1989 r. w Gdańsku. Artystka wizualna, malarka. Ukończyła Wydział Malarstwa na ASP w Gdańsku (2015 r.) Absolwentka kulturoznawstwa na Uniwersytecie Gdańskim (2011 r.). Absolwentka Studiów Doktoranckich na ASP w Gdańsku. W 2022 roku uzyskała tytuł doktory sztuki. Na macierzystej uczelni pracuje jako asystentka na Wydziale Malarstwa. Wielokrotna laureatka i finalistka konkursów malarskich o zasięgu ogólnopolskim i międzynarodowym. Obrazy Magdaleny Peli znajdują się m.in. w stałej kolekcji Muzeum Narodowego w Gdańsku.

KRZYSZTOF MANIAK

1/ *BEZ TYTUŁU*, DYPTYK WIDEO, WIDEO HD, 2 MIN., 2014

2/ *ZATRZYMANE III*, WIDEO HD, 2 MIN, 2014

3/ *TANIEC*, WIDEO HD, 1 MIN. 52 SEK., 2014

4/ *PODKOP*(PRÓBA 5, STAN NA 1 CZERWCA 2019 R.), WIDEO HD, 30 SEK., 2019

Od ponad dekady jego twórczość zogniskowana jest wokół miejsca, z którego pochodzi. Tuchów – jego krajobraz, kameralna skala, istotny fakt, że mam z tym miastem ponad trzydziestoletni związek jest tłem, w obrębie którego konsekwentnie prowadzi swoją artystyczną praktykę. Od roku 2010 do dzisiaj w Tuchowie i okolicach zrealizował setki artystycznych interwencji. Ma na myśli bardzo proste gesty polegające na zaznaczaniu jego obecności w przestrzeni „natury” m.in. przedzieranie się przez gęste tarninowe zarośla porastające tuchowskie wzgórza, wydeptywanie ścieżek na łąkach, mierzenie odległości pomiędzy drzewami w lesie długością własnego ciała, szukanie schronień pod stertami gałęzi ale też bardziej rozbudowane, wieloetapowe działania zajmujące rok lub nawet kilka lat. Te ostatnie, rozpisane w czasie, konstruowane mozolnie, cierpliwie, systematycznie aktualizowane, najbardziej wpłynęły na rozwój jego wrażliwości i obecną postawę artystyczną w uniwersalnej skali.

BIOGRAM

Krzysztof Maniak (ur. 1990), absolwent Wydziału Intermediów Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, od czasu obrony doktoratu w 2018 roku związany z Katedrą Zjawisk Sztuki Intermediów na tej uczelni (obecnie prodziekan Wydziału Intermediów). Laureat m.in. 14. edycji konkursu Artystyczna Podróż Hestii, Grand Prix V Salonu Wiosennego zorganizowanego przez BWA w Tarnowie oraz X edycji Spojrzeń konkursu organizowanego przez Zachętę – Narodową Galerię Sztuki.

ANNA WALIGÓRSKA
ŚLADY, OBRAZY I OBIEKT, 2023

Poszukuje rozproszonych w lasach pozostałości ludzkich osad. Tkanka uformowana przez człowieka na kształt domu rozpada się, wraca do natury. Pomiędzy leśnymi drzewami rosną skarłowaciałe dziczące drzewka owocowe, krzaki bzu, jarzębina. To świadkowie historii tego miejsca. Najpierw była przyroda, potem przyszedł człowiek i w niej zamieszkał, starając się, by współżycie było symbiotyczne. Ekspansja natury powoduje powolne, lecz nieuchronne zacieranie ludzkich śladów. Szuka takich miejsc, dostrzega je w leśnej dzicy, kierowana starymi mapami lub instynktem. Fascynuje ją przenikanie się światów – teraźniejszego i dawnego, świata natury i cywilizacji. Jawi mi się to jako splot połączonych ze sobą mikrosfer. Jej praca jest jak kadr fotografii pamięci i niepamięci, zapis procesu przemijania na obrazach olejnych na płótnie oraz w artefakcie. Chce przenieść ją w nową przestrzeń, zastąpić ziemię czystym pigmentem i stworzyć obiekt artystyczny.

BIOGRAM

dr hab. Anna Waligórska Prof. ASP, nauczycielka akademicka na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku, zajmuje się malarstwem, malarstwem ściennym, witrażem oraz ilustracją. Współautorka książek: *Małe prozy* (2016) oraz *Ziele i zoo* (2019). Ilustratorka wyd. Książkowe Klimaty i Znak. Laureatka Międzynarodowego Konkursu Galerii Zewnętrznej Miasta Gdańska, za stworzenie identyfikacji wizualnej Pomorskiej Kolei Metropolitalnej (2012). Mieszka na Żuławach. www.annawaligorska.com

ZUZANNA KOPROWSKA

CUT – UP, JAKO METODA ZSZYWANIA WRAŻLIWOŚCI

KSIĄŻKA 21X16 CM, PAPIER WISZĄCY 40X45 CM,

DROBNE ZIELONE PAPIERY 12X9 CM, 15X17 CM, 18X12 CM, 2023

Papiery są dla niej przestrzenią do przetwarzania uczuć, skrawki tego procesu łączą się we wrażliwe i zmienne formy, które może modyfikować. Doszywa nowe elementy wraz z kolejnymi doświadczeniami. Stanowi to dla niej płynny przebieg, w trakcie którego poznaję towarzyszące mi materiały. Zainspirowała się współgraniem emocji z papierem będąc w Palermo. Zainteresowała ją "Tecnologia della carta". Konkretne emocje mają swoje usytuowanie w konkretnych wrażeniach podczas wyrobu papieru czerpanego to m.in. : gotowania roślin – zatrzymanie ciepła, tłuczenia włókien – ożywienie dźwiękiem, poszukiwania szczątek papierów-czułość na otoczenie, naprężenia tkanin, uścisk i wprawianie w ruch kołyskowy. Nasiąknięcie związane z odkrywaniem nowego miejsca, lokalsów oraz opiekowanie się tamtejszymi kotami paralelnie poznawanie nieznanych wtedy mi medium, pozwoliło jej na swobodne przeplatanie ww. doświadczeń w procesie twórczym i tym samym poznawanie siebie.

BIOGRAM

Zuza Koprowska jest bałtycką artystką interdyscyplinarną, zajmującą się wideo, mitopoeją oraz obiektami. Jej praktyka koncentruje się na tworzeniu własnych poetyckich światów. Uczucia i marzenia wkłada w wyobrażone istoty takie jak; wilkołaczki, wodne stworzenia, chimery i ptaki. Interesuje ją kreatywność jako forma eskapizmu, narzędzie wspomagające proces leczenia, odpoczynku, regulacji i regeneracji. Zaczyn jej dyplomu na UAP w Poznaniu dot. saficznych przestrzeni wodnych.

KAJETAN KOMOROWSKI

1 / BEZ TYTUŁU, AKRYL NA PŁÓTNIE, 150X180 CM, 2022

2 / BEZ TYTUŁU, AKRYL NA PŁÓTNIE, 120X150 CM, 2022

3 / BEZ TYTUŁU, AKRYL NA PŁÓTNIE, 170X150 CM, 2022

Widzimy to, co wiemy.

Ludzkie emocje są obszarem subiektywnym i uzależnionym od wielu czynników. Z tego względu nie jest możliwe, aby dokładnie przewidzieć reakcję emocjonalną. To, co wywołuje

silną emocję u jednej osoby, może nie mieć takiego samego efektu u innej. Niemniej jednak istnieją pewne ogólne tendencje, które mogą wpływać na sposób percepcji.

Stwierdzenie „widzimy to, co wiemy” odnosi się do faktu, że nasza interpretacja rzeczywistości jest silnie uwarunkowana naszymi wcześniejszymi doświadczeniami, wiedzą i przekonaniami. To, co widzimy, słyszymy, czujemy czy rozumiemy, zależy od naszego kontekstu poznawczego. Badanie tej kwestii w kontekście dzieła sztuki otwiera całe spectrum możliwości. Obraz może budować przed nami p r z e s t r z e ń nie tylko otwartą ale również manipulującą. To co do niej wniesiemy zostaje określone na długo przed uświadomieniem spojrzenia. Być może dlatego nasza reakcja pozostaje nieobliczalnym przypadkiem.

BIOGRAM

Kajetan Komorowski (ur. 1997). Student historii sztuki na Uniwersytecie Łódzkim, artysta, malarz.

AGNIESZKA BRZEŻAŃSKA

1 / *LUKGARDA SIEŃKO, CAŁA ZIEMIA PARKIEM NARODOWYM,*

TKANINA Z PODWÓJNEJ OSNOWY, 210X145 CM, 2019

2 / *SOUND SCULPTURE 1,* CERAMIKA SZKLIWIONA, 55X40X30 CM, 2018

WSZYSTKIE DOPŁYWY WISŁY, ŚPIEWA BARBARA KINGA MAJEWSKA, 6'9", 2018

3 / *UNTITLED,* GLINA, 42X28X28 CM, 2015

4 / *UNTITLED (VASE),* CERAMIKA SZKLIWIONA, 30X36X36 CM, 2014

Wychodząca i wywodząca się spoza murów galeryjnych sztuka Brzeżańskiej, jest pełna aktywizmu utylitarnego. Artystka ratuje drzewo, przyrodę. Inicjuje międzygatunkową solidarność, odpowiedzialność homo sapiens za dobrostan gatunków. W działaniach Agnieszki Brzeżańskiej można dostrzec siostrzaństwo wiodących artystek spirytualnej i feministycznej Georgii O'Keeffe, radiestetki i uzdrowicielki Emmy Kunz (1892–1963) i localsowych twórczyń kobiet Podlasia, a dokładnie tkaczki Ludgardy Sieńko. Podjęty przez Brzeżańską prestiż kobiecych zajęć i rzemiosła sprawiają że jej sztuka pełna jest kobiecego sposobu przebywania i przepływów. Znacząca monumentalna *Tkanina wiślana* (bawełna, 2019), jest jakby rzeczną

materia, śladem kobiecego przepływu. Podobnie charakterystyczny jest cykl prac artystki „Ziemia rodzinna”. To wazy, wg historyków przypominają mogą antropomorfizowaną ceramikę starożytną. Jednak w swych kształtach przypominają elementy pełnej emocji kobiety dojrzałej w bliskości z naturą.

BIOGRAM

Agnieszka Brzeżańska studiowała na ASP w Gdańsku i ASP w Warszawie, oraz na Uniwersytecie Sztuk Pięknych i Muzyki w Tokio. Stypendystka DAAD, Collegium Helveticum, Büchsenhausen, rządu japońskiego. Jej twórczość to malarstwo, rysunek, fotografia, film, ceramika, performance. Jest zielarką i wodniaczką. Brzeżańska inspirowana się od fizyki i filozofii po alchemię, parapsychologię, ezoterykę, wiedzę tubylczą czy tradycje matriarchalne. Z Ewą Ciepielewską organizuje mobilną rezydencję Flow/Przepływ.

MAGDALENA JANINA NOWICKA

NIGDY W ŻYCIU, DYPLOM MAGISTERSKI 2023, PROMOTOR CZ. ARTYSTYCZNEJ DR HUBERT HUMKA; PROCES QUASI - WYMAZYWANIA PAMIĘCI OJCA, PRZEZ MIKROBIOM DOTYKU CÓRKI, CZĘŚĆ BIOARTOWSKA / WSPARCIE NAUKOWE: DWUKOŁO SCIENCE-ARTOWE GRZEGORZ M. CECH. WYDZIAŁ BIOLOGII UNIWERSYTET GDAŃSKI - KATEDRA GENETYKI MOLEKULARNEJ BAKTERII. CZĘŚĆ GENERATYWNA / WSPARCIE: KATARZYNA OLIWIA SERKOWSKA

1/ NIGDY W ŻYCIU, 2023, CZ BIOARTOWSKA, SZKLANA SZAKŁA PETRIEGO, 65CMX85CM, BIOART CZARNA SKRZYNIA

2/ NIGDY W ŻYCIU, 2023, CZ GENERATYWNA, WIDEO POD HOLOGRAM,, ODPOWIEDNI WYMIAR TV POD PROJEKCJĘ

3/ NIGDY W ŻYCIU, 2023, CZ. GENERATYWNA, JPG UKAZUJĄCY WIZERUNEK MOJEGO OJCA BĘDĄCY JEDNYM Z PROCESÓW ROZPADU EMOCJONALNO-BIOLOGICZNEGO 2023

4/ MAGDALENA JANINA _ NOWICKA _ BIOART _ PROCES QUASI - WYMAZYWANIA PAMIĘCI OJCA, PRZEZ MIKROBIOM DOTYKU CÓRKI _ 4K

Na samym początku, ten Niewielki Wszechświat artystki, złożony był z bardzo prostych elementów. Bulion Odżywczy, bogata pożywka - Infuzja z serc i mózgów, elementarne składniki wszystkiego co żyje. Fotografia, starożytna idea papieru tu starannie wypalona fotonami w obraz jako - komponent emocjonalno-informacyjny. Nowa - Szalka Petriego wyznaczającą granicę eksperymentu. Tak był przygotowany ten nowy wszechświat na akt człowieczej interwencji. informacja, emocja i myśl. Substraty zewnętrzne. Ślady po fotonach wyłoniły obraz z czyjeś przeszłości – ślad emocjonalny. Postać pierwsza – Ojciec, współtwórca innych wszechświatów. Postać druga - Cóрка, dzieło otwarte. Mikrobiom dotyku dokonał mumifikacji niektórych myśli i emocji. Cóрка nie wie czy przyświecają jej nadal te same intencje. Każdy Bio-Art, to żywy nieokiełznany komponent. Rytuał Wymazywania przypomina balsamizację myśli, emocji i idei.

BIOGRAM

Magdalena Janina Nowicka to artystka ur. w 1994 roku w Szczecinie. Fotografka, videografka. Ukończyła Intermedia w Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku, gdzie zrealizowała dyplom licencjacki "Ja - owłosione zwierzę" pod kierunkiem dr Honoraty Martin. Stypendystka Rektora ASP w Gdańsku. Obecnie absolwentka fotografii w PWSFTiT w Łodzi. Artystka wykorzystuje motyw rodzinny i archiwalne fotografie, tworząc nowe wartości i narracje. Prace artystki prezentowane były w Polsce i za granicą.

KRYSTYNA JĘDRZEJEWSKA-SZMEK I MATEUSZ OLSZEWSKI

EPIDERMIS, VIDEO, 2022

W bliskim dotyku wiele się dzieje. Ciało napiera na ciało. Ludzka skóra marszczy się, blaszka liścia pęka. Szczeciny i włoski uginają się i szeleszczą. Przy mocniejszym nacisku żyły, w których płynie krew stają się wydatne jak nerwy na blaszce liścia. Ciało ludzkie i roślinne splatają się ze sobą tworząc hybrydyczne formy.

Video jest efektem współpracy artysty dźwiękowego i muzyka Mateusza Olszewskiego i artystki wizualnej i biolożki Krystyny Jędrzejewskiej-Szmek. Artyści, prowadząc swoje obserwacje obcują z i badają rośliny ze swojego najbliższego otoczenia, skupiając się na performatyce małych gestów, których siła prowadzona jest dźwiękiem. Inspiracją do pracy był esej „The Carrier Bag Theory of Fiction” Ursuli Le Guin (1986):

„Trudno opowiedzieć naprawdę porywającą historię o tym, jak zmagalam się z łupiną nasiona dzikiego owsa, łuskając jedną po drugiej, a potem kolejną, a potem kolejną (...).“

BIOGRAMY

Krystyna Jędrzejewska-Szmek to artystka wizualna i biolożka. Osią jej zainteresowań są wzajemne powiązania i napięcia w relacjach międzygatunkowych. Jej praktyka jest oparta na badaniach, inspirowana nauką jednocześnie z nią polemizując. Interesuje się krytycznymi studiami nad roślinami. Członkini Grupy ZAKOLE, która skupia się na poszukiwaniu sposobów opowiadania i doświadczania terenów takich jak bagna oraz przybliżania perspektywy zamieszkujących je istot.

www.zakole.pl

www.krystynaszmek.cargo.site

Mateusz Olszewski poznański artysta dźwiękowy i badacz ludzkich nastrojów oraz kultury internetu i jej treści dźwiękowych. Zainteresowany twórczo tym, co pozarozumowe i intuicyjne. W swoich pracach używa pieczołowicie przetworzonych sampli wokalnych i dźwięków wywołujących zjawisko ASMR. Eksploruje tematykę osobistych doświadczeń, intymności i odczuć paranormalnych.

IZABELA JURCZYK

ŻYCIE W LINIACH_2, INSTALACJA, 2023

Proponowana przez nią interwencja jest przejściem między obserwacją rzeczywistości a byciem w niej. Izabela Jurczyk w swoich pracach łączy funkcjonalność z przestrzenią, której

dotyka. Wnikając w jej warstwy odnajduje kształtujące ją pion i poziomy. Interesuje ją relacja i emocje, jakie tworzą się między odbiorcami a strukturą wielkoformatowych kompozycji, którymi ubiera przestrzeń, tworząc swojego rodzaju dom. Będąc jego mieszkańcami, stajemy się bohaterami nieustannych przeżyć, ważne jest to jak na ludzkie odczucia wpływa sensoryka żakardowych grafik. Mieszkańcy mogą w nich swobodnie przebywać i chłonąć całym swoim ciałem i duchem zaproponowany układ geometrycznych zdarzeń. Izabela Jurczyk celowo wybiera żakard, ze względu na jego rzeźbiarskość, dającą efekt trójwymiaru, ale i naturalną miękkość, która łagodzi ostre geometryczne linie, podnosząc komfort obcowania w takiej przestrzeni. W tkaninach wykorzystane zostały bawełniane nici, aby w pełni zachować ekologiczny wymiar projektu.

BIOGRAM

dr Izabela Marta Jurczyk, artystka, graficzka, designerka. Absolwentka i wykładowczyni w IPG na ASP im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi. Nagrodzona Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na rok 2018/19, brązowym medalem w kategorii Print-Logos IDA DESIGN AWARDS 2021, Trademarks and Symbols oraz wyróżnienie za projekt doktorski prezentowany w Los Angeles, USA. Członkini Jury Design Award & Competition. Ostatnia jej realizacja to „Living in Lines by Izabela Jurczyk”, w Mexico City.

ANDRZEJ KAŻMIERCZAK

1 / *GŁĘBINY*, TECH. MIKROSKOPOWO-FLUORESCENCYJNA, 2023

2 / *WZBURZONY OCEAN*, TECH. MIKROSKOPOWO-FLUORESCENCYJNA, 2023

Wybrane do *Emotional Ecology* prace Kaźmierowskiego są elementem większej całości, którą nazwał „Malowane naturą”. Inspiracją do ich stworzenia była chęć wyrażenia swojej fascynacji naturą, jaka nas otacza w postaci nieożywionego środowiska stanowiącego przestrzeń dla funkcjonowania wszystkich organizmów. Andrzej Kaźmierczak jest biologiem. Obserwuje, wykorzystując dostępne w komórkach roślin, zwierząt i grzybów makrocząsteczki. To pierwociny, od których bierze początek życie. Kaźmierczak obserwuje też, używając mikroskopu fluorescencyjnego, specyficzne dla nich barwniki. Tak jak nie do końca przypadkowe są obserwowane przez niego organizmy, tak bardzo przypadkowe są emocje,

które im towarzyszą. Optymizm z nich płynący to rodzaj wolności od ograniczeń, stanów, nastrojów i skali obserwowanego świata.

BIOGRAM

Andrzej Kaźmierczak ur. w 1964 r., jest nauczycielem akademickim Wydziału Biologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Łódzkiego od 1986 roku, obecnie na stanowisku profesora. Jest autorem 80 prac naukowych i ponad 100 wystąpień na konferencjach naukowych. Współpracuje z ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą. Otrzymał nagrody J.M. Rektora UŁ i medal Komisji Edukacji Narodowej. Interesuje się malarstwem, najbardziej ceni sobie Szkołę Monachijską.

SALA WYSTAWIENNICZA / C

CEZARY GAJEWSKI

E-MOVERE, 5 LAMP, 2016 / 2017

Cezary Gajewski w swojej pracy poddał analizie emocjonalny aspekt relacji między produktami a konsumentami. Przedmiotem badania były nie tylko uczucia pozytywne. Gajewski uważa, że poznanie jak najszerszego spektrum doznań związanych z semiotyką formy pozwala na pełniejsze zrozumienie zaangażowania emocjonalnego użytkowników w relacjach z produktami.

Podstawowym założeniem projektowym były reakcje emocjonalne użytkowników powstałe w interakcjach z przedmiotami. Odpowiedni dobór materiałów, a także przemyślana ergonomia miały zagwarantować harmonijne zespolenie formy i funkcji z odczuciami emocjonalnymi.

Temu nadrzędnemu celowi zostały podporządkowane rozwiązania technologiczne.

Odgrywały one jednak drugorzędną rolę w opracowaniach projektowych. Punktem odniesienia miał być człowiek i sfera jego emocji. Na podstawie ankiet, wywiadów i obserwacji Cezary Gajewski określił, czy i w jaki sposób zrealizowane zostały założenia projektowe i badawcze dotyczące emocjonalnego aspektu semiotyki formy.

BIOGRAM

Cezary Gajewski od 1987 roku mieszka w Kanadzie. Od 1999 roku pracuje na Wydziale Sztuki i Projektowania Uniwersytetu Alberta w Kanadzie, gdzie jest profesorem i koordynatorem Podstaw Sztuki i Projektowania, a w latach był 2011 / 2020 Przewodniczącym ww. Wydziału. Projektuje produkty, architekturę wnętrz i instalacje multimedialne. W swoich pracach próbuje łączyć tradycyjne i nowoczesne technologie, oraz projektowanie i sztuki piękne. Jest autorem i współautorem rzeźb plenerowych w Kanadzie.

MARIUSZ WŁODARCZYK

- 1/ *HOCKER 4SIT*, 40X40X72CM, DĄB NATURALNY WOSKOWANY, POLEROWANA STAL
- 2/ *MATT COFFEE TABLE*, 90X61X39 CM, DĄB NATURALNY WOSKOWANY, POLEROWANA STAL
- 3/ *FATT COFFEE TABLE*, 11X69X39 CM, DĄB NATURALNY WOSKOWANY, POLEROWANA STAL
- 4/ *ANN COFFEE TABLE (2)*, 51X40,5X36 CM, DĄB NATURALNY WOSKOWANY, POLEROWANA STAL

Prezentowane realizacje projektowe, będące efektem świadomie opracowanego i zrealizowanego eksperymentu twórczego, wpisują się w dyskusję o modernistycznej koncepcji *form follows function* i przewartościowują podstawowe założenia procesu projektowego dotyczące formy i funkcji. Istotą procesu, w wyniku którego powstała spójna stylistycznie seria mebli, było działanie wykorzystujące przypadek do generowania nowych form przestrzennych. Z chaosu przypadkowych linii, z nakreślonej spontanicznie pod wpływem emocji, dwuwymiarowej kompozycji można wydobyć kształty, a następnie zamienić je w formę przestrzenną. Tak realizowany proces z założenia pozbawiony jest jakichkolwiek konotacji funkcjonalnych, materiałowych czy konstrukcyjnych. Produktem finalnym twórczego eksperymentu z formą autoteliczną w designie jest prezentowana kolekcja mebli, sprzętów w pełni funkcjonalnych, których kluczową wartość stanowią walory wizualne.

BIOGRAM

Mariusz Włodarczyk designer, artysta, dydaktyk, profesor zwyczajny. Absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi. Autor i współautor kilkudziesięciu projektów produktów wzorniczych obecnych na rynkach krajowych i europejskich. Inicjator i współtwórca Akademickiego Centrum Designu w Łodzi oraz inicjator i pierwszy dyrektor Centrum Transferu Technologii przy ASP w Łodzi. Członek Stowarzyszenia Projektantów Form Przemysłowych oraz Rady Naukowej czasopisma „Formy”.

AGNIESZKA KURKOWSKA

CYKL: CZŁOWIEK WOBEC / UWSPÓLNIE

CZTERY OBRAZY, AKRYL NA PŁÓTNIE, 2022

Obiekt architektoniczny wyrasta i wrasta. To kolejno po sobie następujące etapy naturalnego rozwoju procesu zamieszkiwania w aspekcie projektowania i realizacji, a następnie użytkowania domu. Obrazy ukazują podstawową potrzebę i konieczność zapewnienia sobie przez wszelkie organizmy żywe bezpiecznej kryjówki. Metaforyczne wyobrażenia archetypicznej formy schronienia ukazują jej adaptowalność do różnorodnych uwarunkowań. Sytuuje człowieka wobec świata, którego elementy poddają się uwspólnianiu. Złożone relacje wymagają zrównoważenia. Poprzez uważność, mądrość, szacunek. Nie ma odwrotu. Potrzebne jest antidotum dla rozedrganych emocji.

Wpisanie obiektów skonstruowanych przez człowieka w ich naturalne otoczenie przyrodnicze stanowi zakodowany znak zamieszkania. Las ma w sobie energię pierwotnej kryjówki, naturalnego środowiska życia żywych organizmów. Cechująca go koegzystencja gatunków wnosi w życie budzącą nadzieję harmonię. doświadczana tam przestrzeń daje poczucie wolności.

BIOGRAM

Dr Agnieszka Kurkowska, adiunkt na Wydziale Architektury Politechniki Gdańskiej, projektant architekt i uczestniczka projektów artystycznych. Autorka i współautorka obiektów

architektonicznych, urbanistycznych oraz małych form użytkowych. Zajmuje się teorią architektury (przestrzeń zamieszkiwania) i jej pograniczem ze sztuką oraz powszechną edukacją architektoniczną. Autorka publikacji naukowych, uczestniczka i kuratorka wystaw artystycznych (projekty intencjonalne, fotografia, rzeźba, malarstwo).

<https://pg.edu.pl/p/agnieszka-kurkowska-1332654>

KAROLINA BRACŁAWIEC

ODDECH NIE-DZIAŁANIA

VIDEO, 1:04 ORAZ INSTALACJA SKŁADAJĄCA SIĘ Z 7 OBRAZÓW NA TONDACH, PŁÓTNO,
REALIZACJA TECHNICZNA: LESZEK KIELER, ZDJĘCIA: AGATA BRACŁAWIEC, KAROLINA
BRACŁAWIEC, ANNA SAWICKA, FILM: JAKUB WAŚNIEWSKI, 2020

„Zapukało dziś do mnie nie-działanie. Trudno się przyznać, że jest atrakcyjne. Początkowa reakcja: ucieczka. Ukradkiem zaglądam jeszcze raz, coś kusi, jednak pojawia się myśl wyparcia. Bo przecież trzeba, należy, nie można, ot tak, nic nie robić. Tysiące przekonań, uwarunkowań. Umysł krzyczy: co ty sobie myślisz? Lecz równie silny jest już głos: dość! Ja naprawdę nie mam siły, nie mogę, nie chcę.

Uświadamiam sobie, że od lat towarzyszy mi walka.

Moje ciało często mówi: nie mam siły, potrzebuję leżeć, nie robić nic. ewentualnie spać.

Medycyna zachodu nazywa to depresją.

Na dźwięk słowa „depresja” momentalnie pojawia się we mnie mobilizacja.

Bo przecież to bycie zależnym, obciążenie, brak środków do życia, tabletki, a ja jestem silna, dam radę.

Pojawia się jednak głos— o przyzwoleniu na danie sobie prawa do robienia nic.

W rzeczywistości, która mnie ukształtowała i rozwija, którą i ja kształtuję i rozwijam, trudno Jest mi dać sobie to prawo.

Co to w ogóle znaczy?

Czy jestem słaba?

A może to moja moc?

Pracą, *oddech nie-działania* oddaję hołd dawaniu sobie prawa do nie-działania. Do esencji życia i bycia w ogóle, gdzie jest miejsce na zachwyt nie-działaniem właśnie.

BIOGRAM

Karolina Braclawiec, artystka sztuk wizualnych, malarka. Żyje w świecie bliskości, rozwoju, procesu i poszukiwań. Absolwentka Malarstwa na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku i Marmara Üniversitesi w Stambule oraz Arteterapii na Uniwersytecie Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie. Wielokrotna laureatka stypendiów i konkursów, prace prezentowała na wystawach w Polsce i za granicą.

EWA STOPA-PIELESZ

HORTITERAPIA JAKO NARZĘDZIE AUTOTERAPII

Projekt został zrealizowany w 2022 roku we współpracy pomiędzy Akademią Sztuk Pięknych w Katowicach a Palmiarnią Miejską w Gliwicach, pod kierunkiem dr hab. Ewy Stopy-Pielesz i dr hab. Damiana Pietrka – prowadzących Pracownię Wizualizacji Pojęć i Procesów. Projekt „Hortiterapia jako narzędzie autoterapii” został zainspirowany doświadczeniem pandemii, w którą wpisało się poczucie zarówno izolacji społecznej, jak i odizolowanie człowieka od natury poprzez „zamknięcie” go w przestrzeni mieszkalnej. To trudne doświadczenie uzmysłowiło nam wszystkim jak ważny dla naszej ludzkiej egzystencji jest codzienny kontakt z przyrodą. Zasadniczą ideą projektu było opracowanie wizualnego aspektu różnych form hortiterapii uwzględniających specyficzne problemy i potrzeby konkretnych grup odbiorców. Efektem końcowym stały się zróżnicowane projekty studentek III roku kierunku Wzornictwa: Alicji Walczyk, Pauli Smolki, Julianny Czopczyk i Elwiry Schabikowskiej.

BIOGRAM

Dr hab. Ewa Stopa-Pielesz, prof. ASP jest absolwentką Wydziału Grafiki w Katowicach ASP w Krakowie. Od 2004 roku pracuje w ASP w Katowicach na kierunku Wzornictwo, gdzie

prowodzi Pracownię Wizualizacji Pojęć i Procesów. W latach 2009-2011 współpracowała jako ekspert z Instytutem Wzornictwa Przemysłowego w Warszawie. Jest autorką wielu opracowań teoretycznych dot. komunikacji wizualnej oraz laureatką Nagrody Fundowanej 21 Biennale Plakatu Polskiego. Dorobek artystyczny prezentowała na kilkudziesięciu wystawach w kraju i za granicą.

ALICJA WALCZYK

MY POT, APLIKACJA MOBILNA, 2022

PROWADZĄCA PROJEKT DR HAB. EWA STOPA-PIELESZ, PROF. ASP W KATOWICACH

My POT jest aplikacją wspomagającą opiekę nad roślinami jadalnymi. Inspiracją do jej stworzenia była książka psycholog dr. Sue Stuart-Smith „Kwitnący umysł”, która opowiada o pozytywnych wpływach hortiterapii na osoby przechodzące stratę. Głównym celem tego projektu jest wsparcie hortiterapii czynnej przez aktywną pielęgnację roślin. Aplikacja dedykowana jest dla osób przechodzących stratę bliskiej osoby, które podczas złego samopoczucia mogą zająć się pielęgnacją roślin i tym samym przejść przez cały proces wychodzenia z tego stanu. System przeprowadza użytkownika przez czynności takie jak: przycinanie, podlewanie, nawożenie, zbieranie owoców i przesadzanie, które zmieniają się w zależności od miesiąca. Aplikacja pokazuje również stopień nasłonecznienia oraz odpowiednią temperaturę miejsca. Dodatkowe funkcje, jakie użytkownik może znaleźć to funkcja "problemu", gdzie może sprawdzić objawy, przyczynę i zapobieganie w przypadku, kiedy roślina się nieodpowiednio rozwija.

BIOGRAM

Alicja Walczyk ukończyła Ceramikę Artystyczną w Liceum Plastycznym w rodzinnym mieście Żory. Dyplomantka studiów licencjackich Wzornictwa na Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. Przez okres studiów zgłębiała techniki i zasady projektowania systemów informacji oraz rysunku artystycznego. Aktualnie czynnie działa w kole naukowym Politechniki Krakowskiej PK MechPower. Jej zamiłowaniem jest projektowanie UX/UI oraz motoryzacja. Odbýwa staż w firmie Spline w Katowicach gdzie projektuje systemy HMI Automotive.

ELWIRA SCHABIKOWSKA

*PROJEKT DLA OSÓB NIEWIDOMYCH I NIEDOWIDZĄCYCH DEDYKOWANY DO PRZESTRZENI
MIESZKALNEJ, 5 SZT TABLIC, 2022*

PROWADZĄCA PROJEKT DR HAB. EWA STOPA-PIELESZ, PROF. ASP W KATOWICACH

Projekt skierowany dla osób niewidomych i niedowidzących. Umożliwia samodzielną pielęgnację rośliny przez osobę niewidomą lub niedowidzącą. Celem projektu jest wspomaganie procesu podtrzymywania aktywności poznawczej sprawnych analizatorów, takich jak dotyk i węch oraz wsparcie i rozwinięcie kompetencji sprawczych w celu zwiększenia poczucia własnej wartości. Stworzenie przestrzeni pozwalającej na zmniejszenie stresu psychicznego oraz aktywizowanie poprzez konieczność pielęgnacji roślin. Projekt powstał w formie tablic umieszczanych na donicach, z instrukcją pielęgnacji wybranych roślin. Instrukcja pisana jest Braille'm i uzupełniona piktogramami. Czynności pielęgnacyjne zawarte w instrukcji to podlewanie, zraszanie, nawożenie, wycieranie z kurzu oraz przycinanie. Uwzględniony również został okres letni i zimowy. Rośliny zostały dobrane w taki sposób aby miały różnorodne, ciekawe ale również bezpieczne struktury i były proste w pielęgnacji oraz dobrze znosiły dotyk.

BIOGRAM

Elwira Schabikowska ur. w Poznaniu. W 2016 r. ukończyła Państwową Ogólnokształcącą Szkołę Sztuk Pięknych w Bielsku-Białej, na specjalizacji: reklama wizualna. W 2016 r. rozpoczęła studia na Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach, na kierunku Wzornictwo. Jej ulubioną dziedziną projektowania jest komunikacja wizualna i ilustracja. Poza projektowaniem zajmuje się hodowlą ptaków egzotycznych. Chce wciąż rozwijać się jako projektant i starać się łączyć swoje inne pasje z projektowaniem.

PAULA SMOLKA

HORTITERAPIA JAKO NARZĘDZIE AUTOTERAPII

PROWADZĄCA PROJEKT DR HAB. EWA STOPA-PIELESZ, PROF. ASP W KATOWICACH

Projekt został zainspirowany okolicznościami związanymi z pandemią. Hortiterapia to dziedzina medycyny niekonwencjonalnej, polecana jako uzupełnienie innych form leczenia różnego typu schorzeń. Oddziałuje ona na kondycję psychiczną, fizyczną i intelektualną pacjenta za pomocą roślin. Wyróżnia się dwie postaci tego typu rehabilitacji: czynna – polegająca na wykonywaniu drobnych prac ogrodowych, zapewniających bezpośredni kontakt z roślinami. Ta forma terapii rozwija zmysł dotyku, poprawia chwyt, pozwala aktywizować osłabione struktury mięśniowe; bierna – wykorzystująca zmysły wzroku, słuchu i węchu, polegająca na obserwacji roślin, wsłuchiwaniu się w dźwięki przyrody, poznawaniu zapachów ogrodu. Ideą wspomnianego projektu było zaproponowanie konkretnym grupom odbiorców specjalnie dla nich dedykowanej formy hortiterapii. Obiekty roślinne stały się przedmiotem rysunkowego studium i graficznych interpretacji, by w dalszym etapie mogły one posłużyć do zaprojektowania narzędzi wspierających hortiterapię.

BIOGRAM

Paula Smolka ukończyła Liceum Plastyczne w Zabrze i zdobyła dyplom na kierunku aranżacja wnętrz. Dyplomantka studiów licencjackich Wzornictwa na Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. W ramach dyplomu opracowała projekt wnętrza sauny dla osób korzystających z wózka inwalidzkiego. W przyszłości chciałaby kontynuować studia na Akademii i dalej angażować się w projektowanie uniwersalne, społecznie użyteczne.

JULIANNA CZOPCZYC

TAPETA, C – PRINT, 2022

PROWADZĄCA PROJEKT DR HAB. EWA STOPA-PIELESZ, PROF. ASP W KATOWICACH

Projekt dedykowany dla osób zmagających się z przewlekłymi chorobami układu oddechowego. Celem projektu jest poprawienie komfortu codziennego życia osobom chorującym na przewlekłe dolegliwości płuc takie jak astma czy POHP oraz zmagających się z

powikłaniami po przejściu Covid-19. Projekt ma odpowiadać na potrzeby użytkownika poprzez stworzenie mikroklimatu o specyficznych parametrach, takich jak wilgotność powietrza. Użytkownik korzysta z hortiterapii czynnie i biernie. Biernie - ponieważ oddycha czystym powietrzem, a czynnie - gdyż opiekuje się roślinami. Projekt jest przeznaczony do różnych przestrzeni np. biurowej lub sypialnianej. Do projektu zostały wybrane takie rośliny, które mają zdolność oczyszczania powietrza z toksycznych związków. Dodatkowo rośliny te są łatwe w pielęgnacji i nie wydzielają substancji alergennych. Zaprojektowana fototapeta ma być elementem wspierającym codzienną pielęgnację roślin. Została zaopatrzona w realistyczne ilustracje roślin oraz wektorową instrukcję codziennej pielęgnacji.

BIOGRAM

Julianna Czopczyc ur. we Wrocławiu. Tam też ukończyła Liceum Plastyczne na specjalizacji jubilerstwo. Po liceum zdecydowała się kontynuować naukę na kierunku artystycznym, dlatego wybrała studia na Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. W 2023 roku ukończyła studia licencjackie na kierunku wzornictwo. Interesuje się malarstwem współczesnym, fotografią oraz muzyką.

KAJETAN LUTERACKI

BLUBA 1/2/3/4, 15.04.2023, DRUK 30, 2023

Bluba to instalacja składająca się z organicznych wazonów drukowanych w 3D do rozmnażania roślin. Główną tematyką instalacji jest idea społeczności, dzielenia się sadzonkami, troską o środowisko naturalne oraz rozwój świadomości odbiorców. Instalacja eksploruje koncepcję ekologii, która opiera się na wymianie między organizmami a ich środowiskiem. Ta wymiana zachodzi pomiędzy jednostką a środowiskiem społecznym i naturalnym, a relacja ta kształtuje wielo-organizm. Opieka nad roślinami nie tylko przyczynia się do ich wzrostu i rozwoju, ale także buduje relacje z nimi oraz całym środowiskiem naturalnym. Rośliny pełnią kluczową rolę w regulacji klimatu i utrzymywaniu równowagi w ekosystemie, również w domowej mikroskali.

BIOGRAM

Absolwent wydziału Wzornictwa na Politechnice Łódzkiej oraz Wzornictwa na ASP w Łodzi. Projektant graficzny z zamiłowaniem do tematów społecznych, kulturalnych. Lider grupy kuratorskiej w dwóch projektach kulturalnych organizowanych w Muzeum w Tomaszowie Mazowieckim – „Uwolnić z magazynów” oraz „Muzeotrasy”. Beneficjent Artystycznego Stypendium Prezydenta Miasta Łodzi oraz Rezydent Artystycznej pracowni na OFF Piotrkowska organizowanych przez ASP w Łodzi w 2018.

PAULA DRZEWIECKA-HEFTOWICZ

KOLEKCJA DLA DZIECI Z ATOPOWYM ZAPALENIEM SKÓRY/SYLWETKA NR 1/ 2022/

- BLUZKA Z DZIANINY LNIANEJ 100% TYPU JERSEY Z FALBANĄ Z WISKOZY 100%.
FARBOWANIE: KORA BRZOZY, KORA CZEREMCHY, LIŚĆ CZEREMCHY.
 - SPODNIE Z TKANINY LNIANEJ 100% ZE ŚCİĄGACZAMI Z BAWĘŁNY 100%.
FARBOWANIE: LIŚĆMI JESIONU, ORZECH WŁOSKI ŁUPINA, LIŚCIE CZEREMCHY, LIŚĆ BZU CZARNEGO. GUMA: TAŚMA KAUCZUKOWA.
- TOREBKA Z ŁABĘDZIEM, USZITA Z TKANINY: KONOPIE, POKRZYWA, BAWĘŁNA, ORAZ Z LNU. FARBOWANIE: LIŚĆ BZU CZARNEGO I KORA DĘBU,

KOLEKCJA DLA DZIECI Z ATOPOWYM ZAPALENIEM SKÓRY/SYLWETKA NR 2/ 2022

- SPODNIE OGRODNICZKI Z TKANINY Z KONOPII WŁÓKNISTEJ, POKRZYWY, BAWĘŁNY I LNU, KOORDYNAT TO DZIANINA BAWĘŁNIANA TYPU INTERLOCK (100% BAWĘŁNA ORGANICZNA). FARBOWANE ŁUSKĄ CEBULI. DODATKIEM KONFEKCYJNYMI SĄ TU DREWNIANE GUZIKI. CZĘŚCI WYKROJU POŁĄCZONE TAŚMĄ DO ŁAMOWANIA Z SIATKI BAWĘŁNIANEJ - JEST TO TEŻ FUNKCJONALNY PANEL WENTYLACYJNY.
- BLUZKA USZITA ZE 100% BAWĘŁNY ORGANICZNEJ TYPU INTERLOCK I DZIANINY AZUROWEJ TYPU SIATKA, KTÓRA PEŁNI ROLĘ PANELU WENTYLACYJNEGO..
FARBOWANE ŁUSKĄ CEBULI.

KOLEKCJA DLA DZIECI Z ATOPOWYM ZAPALENIEM SKÓRY/SYLWETKA NR 3/ 2022/

- SWETER DWUWARSTWOWY Z DZIANINY LNIANEJ (100% LEN) WYKOŃCZONY BAWĘŁNIANYMI ŚCIĄGACZAMI Z PRZĘDZY ZROBIONEJ W 100% Z BAWĘŁNY ORGANICZNEJ. SPODNIA WARSTWA FARBOWANA LIŚCIEM CZEREMCHY, WIERZCHNIA WARSTWA TO LEN W KOLORZE NATURALNYM I FARBOWANIE ŁUSKAMI CEBULI, KTÓRE TWORZY EFEKT CIENIOWANIA (OMBRE).
- SPÓDNICA Z TKANINY Z POKRZYWY, KONOPII WŁÓKNISTEJ, BAWĘŁNY I LNU W KOORDYNACIE ZE ŚCIĄGACZEM BAWĘŁNIANYM Z TYŁU DOPASOWANA TAŚMĄ Z GUMKI ZAPINANĄ NA GUZIKI I WIĄZANIEM. FARBOWANA ŁUSKAMI Z CEBULI.

KOLEKCJA DLA DZIECI Z ATOPOWYM ZAPALENIEM SKÓRY/SYLWETKA NR 1/ 2022/

- SUKIENKA Z DZIANINY TYPU JERSEY 100% LNU Z DZIANYMI DODATKAMI Z PRZĘDZY BAWĘŁNIANEJ (100% BAWĘŁNA ORGANICZNA). DÓŁ WYKOŃCZONY TKANINĄ 100% WISKOZA. FARBOWANIE: LIŚĆ DZIKIEJ JABŁONI, LIŚĆ BRZOZY. WYKOŃCZENIE: ŁUSKA CEBULI, LIŚĆ BUKU, LIŚĆ CZEREMCHY.

KOLEKCJA DLA DZIECI Z ATOPOWYM ZAPALENIEM SKÓRY/SYLWETKA NR 5/ 2022/

- SPODNIE: TKANINA Z KONOPII WŁÓKNISTEJ, POKRZYWY, BAWĘŁNY I LNU; KOORDYNAT, DZIANINA BAWĘŁNIANA (100% BAWĘŁNA ORGANICZNA) TYPU INTERLOCK; WYKOŃCZENIE: DZIANE ŚCIĄGACZE Z PRZĘDZY 100% BAWĘŁNA ORGANICZNA. FARBOWANE KORĄ DĘBU.
- SWETER Z DZIANINY LNIANEJ (100% LEN) WYKOŃCZONY BAWĘŁNIANYMI ŚCIĄGACZAMI Z PRZĘDZY ZROBIONEJ W 100% Z BAWĘŁNY ORGANICZNEJ. SPODNIA STRONA RĘKAWA I BOKI Z DWÓCH WARSTW DZIANINY LNIANEJ O NIŻSZEJ GRAMATURZE. LEN W KOLORZE NATURALNYM, ŚCIĄGACZE FARBOWANE ŁUPINĄ ORZECHA

Cel pracy to badanie możliwości wyprodukowania przyjaznej dla środowiska naturalnego, w pełni biodegradowalnej kolekcji ubrań dla dzieci z atopowym zapaleniem skóry. Na co dzień potrzeby estetyczne człowieka zaspokajają produkty codziennego użytku, w tym odzież – tworząc specyficzny mikroklimat wokół naszego ciała. Nie powinny być to w związku z tym

rzeczy toksyczne lub mające negatywny wpływ na środowisko, z którym jesteśmy nierozzerwalnie związani. Jako ludzie oddziałujemy na otaczającą nas ekosferę, a zdegradowane środowisko przestaje wspierać naszą ochronę przed patogenami... Użyte materiały z roślin włóknistych o kojącym wpływie na skórę i stwarzające korzystną dla skóry bioaktywną strefę. Wykorzystane rośliny barwierskie, są roślinami leczniczymi stosowanymi w terapii chorób dermatologicznych. Ergonomia form odzieży wspiera potrzebę ruchu i wygodę. Ubranie jest jak kokon o gładkiej wewnętrznej strukturze, współczesnej estetyce i konstrukcji oraz ciepłych, kojących zmysły barwach

BIOGRAM

Paula Drzewiecka-Heftowicz, doktor sztuki, absolwentka ASP w Łodzi. Wykładowca, projektant i konstruktor ubioru, między innymi w Domu Mody Telimena. Doświadczenie zawodowe to współpraca z firmami, realizacje ubioru unikatowego, ubiory reklamowe i firmowe, scenografia czy systemy komunikacji wizualnej. Właściciel i twórca marki odzieży dla dzieci Decodada. Nagrodzona przez ELLE Decoration, ASP w Łodzi nagrodą im Wł. Strzemińskiego, wyróżniona przez Igedo Fashion Awards w Düsseldorfie

TEORETYCZKI

MONIKA PUCHALSKA I JULIA ŚWIDERSKA

Pamięć przestrzenna jest wrodzoną zdolnością do rejestrowania i ponownego przywoływania informacji i wrażeń zmysłowych zasocjowanych z przestrzenią. Odnajdywanie się w przestrzeni i umiejętność odnalezienia miejsc bądź obiektów to kluczowe procesy wykorzystujące pamięć przestrzenną. To właśnie pamięć zdarzeń, ich lokalizacji łączy doświadczenie z przyszłymi wyborami. Zwierzęta potrafią przewidzieć wartość oczekiwanego wyniku swoich działań na podstawie wcześniejszych doświadczeń i ich porównania. Prawdopodobieństwo powtórzenia wyborów prowadzących do pozytywnych emocji jest wyższe, niż w przypadku wyborów przypadkowych. W naszej prezentacji chcielibyśmy skupić się na roli emocji w podejmowaniu decyzji przestrzennych oraz różnych aspektach wyborów przestrzennych w odniesieniu do ludzi i zwierząt. Chcielibyśmy również pokazać, jak, z

wykorzystaniem najnowszych technologii w badaniach neurobiologicznych, możemy poznać molekularne podłoże decyzji przestrzennych i związanych z tym emocji.

BIOGRAMY

Monika Puchalska – historyczka sztuki i neurobiolożka. Ukończyła historię sztuki na Uniwersytecie Wrocławskim i biologię medyczną na Uniwersytecie Gdańskim. Obecnie doktorantka w Pracowni Molekularnych Podstaw Zachowania w Instytucie Biologii Doświadczalnej im. M. Nenckiego PAN. W swoim projekcie doktorskim zajmuje się identyfikacją sieci neuronalnych związanych z pamięcią przestrzenną i podejmowaniem decyzji przestrzennych.

Julia Świdorska – neuropsycholożka, doktorantka neurobiologii i entuzjastka sztuki. Ukończyła studia magisterskie z neuropsychologii i neurokognitywistyki na Uniwersytecie Jagiellońskim. W swoim projekcie doktorskim realizuje badania dotyczące pamięci przestrzennej, konkretnie wpływu starzenia się na wybory przestrzenne